

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

PREUS DE VENTA

15 exemplars. Una pesseta
Cada número. 2 quartos
Sorti á llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Tot Espanya, portat á domicili. . . 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanin
las circumstancies

L' INFERN

ESTUDIS DE CIENCIA CAPELLANESCA

(Continuació)

XV

¡Ay Senyor!... Deixeu-me respirar, amichs lectors; deixeu-me respirar, que 'm sembla que m' ofego cada vegada que 'm dispoño á parlarvos de la infernal qüestió ab que tantas setmanas fa vos estich *escalfant*.

Habém tractat fins aquí de las penas del nas, de las orellas y de la vista, ab lo qual tal volta creuriau vosaltres que s' havia acabat la serie de torments corporals...

¡Ay mansos anyells! si 'la catòlics estiguessen dotats de vostra perversitat, que vos fa mirar com cosa digne d' indulgencia una petita ofensa feta á Deu, prou ne haguerau tingut massa ab los cástichs explicats fins ara; pero no, lo catòlich es mes fidel al Senyor dels cels; lo catòlich comprén que tot aquell foch y aquell mal de nas, d' orellas y d' ulls ab la seva eternitat no es un gra de sorra per lo cástich que 's mereix lo mes petit dels pecats mortals; y per aixó es, amichs lectors, que no se donan barra de consignarne ó ASSIGNARNE, millor dit, un' altra rècula de dita classe de torments, pero encara més esgarriadors, molt més... ¡Ay Senyor, y quantíssim reconeixem arribar á esser la sagrada ira!...

Ab aquest article nos proposém donar fi á la serie de torments físichs ab que venim ocupantnos.

Crech que vos trasmetaré part de l' alegría que 'm connoix al darvos aquesta noticia.

Per fi acabarem d' una vegada tots plegats ab la odiable espectació de tan asquerosa y horripilant carniceria.

En aquest article tractarém en general de la pena del tacto pera passar en lo vinent á la explicació de las penas interiors ó sian las que á l' ànima pertanyen.

Comensém aviat, per aviat acabar.

Lo torment especial de cada un dels membres del cos, es, oh lectors catòlics, *alias* carlistas, un dels més culminants que de la embrionaria *infernografia* 's desprenen.

Y ni 'ls cabells, oh caríssims germans á quins scabo de dirigir-me, ni 'ls cabells estarian á salvo en aquest punt de la divina venjansa que tots debém acatar; puig com diu lo profeta (Isa. 3), «per lo tant lo Senyor los pelará 'ls cabells del cap ab tots los altres *adornos profans* y 'ls donará en loch de suaus olores, pudor irresistible; en comptes de la cinta una ruda corda; á cambi dels ordenats cabells, la calva pelada; y pera sustituir á la flamanta faixa ¡ay! un horrorós cilici...»

«¿Què serà del condemnat que sufrirá en totas las parts de son cos tots los dolors més violents y tots plegats á cada instant y per tota una eternitat?... Exclamen dos teòlec's ja varias voltes citats y que van haberse de unir pera lograr aterrorisar als incauts anyells de sas maynadas, reconeixentse, sens dupte, débils pera ferho aisladament.

«Serán pinchados todos sus miembros con agujones encendidos,» diu també fi castís *Fray de Granada*...

«Y allá veurás als dimonis armats d' eynas horripilíssimas molt á propòsit pera atormentarte.

«Oh! quant racrat quedarás pe 'ls dolors y reventante y morint!...» (V. *Los Noctis*, ja citats.)

«Además d' aquell fret y aquell foch, esclama lo *precliar* sant Gregori, y de totas las altres penas, haurán de sufrir allà tots los membres los terribles y continuats assots dels atormentadors...»

«Aixís com los dolents ofengueren á Deu ab tots sos membres y sentits y de tots varen fer gala pera redir al pecat, diu Fray Lluís de Granada, que tanta *Hum* nos ha donat en aquesta tenebrosa qüestió; aixís ordenará aquell Deu que cada membre estiga sotmés á son exclusiu torment pera que pagui aixís lo cástich merescut á la particular ofensa inferida.»

També ha de dirhi la seva lo sagrat àtomo Monsenyor de Segur.

Escoltemlo, donchs, si be que ab precaució, puig no parla, que mes belladra.

«¿Quin serà lo cástich per aquelles mans qu' han buscat, escrit y esbargit tantas cosas detestables, qu' han comés tantas malas accions?»—¡Y aquells braços, y aquelles camas y aquelles altres cosas!... exclamo jo.—«¡Y tot aquell cos, continúa ell; aquella carn pera la qual ha viscut, quals desitjos tots ha satisfet?»—Y aquella clepsa, segueixo jo, ornada tantas vegadas orgullosament ab una corona, la quina no habéu pogut passar una setmana sense

fórvoslas polir per la afínada navaja del barber.

«Y no penséu, esclama donant a la locució un tó més... *barbàro* si 's pot (pera no darli un altre nom); no penséu pas que perquè los cossos de 'ls condemnats permaneixan veraders cossos humans ab tots sos sentits, tots sos òrgans y las respectivas propietats essencials... que per aixó, dich, hagin de seguir sent *certs* membres susceptibles de certas sensacions ni estar disposats pera *certs* actes. Ay, no ho penséu pas, oh no, pecadors cervells.»
Per lo oportuna, vaig á permetrem una digressió.

Vull advertir als lectors de *cervell temerari*, que, lo qu' es per la meua part, crech que si respecte de lo que deyam; vull dir que si que aquells membres... es á dir que si no los aquella *estretó suma* que 's produex la *immobilitat* aquella, be podriam allá al infern... al menos, be pot lo dimoni (segons habèm tingut ocasió de ter veurer en la nota 11); y com que aquest no ha de sufrir cap transformació després del Judici final, sino que seguirá essent igual qu' avuy y per lo tant no hi ha que pensar que se li cambien los instints... Y com que allavors al mon no hi haurán donas que se li entreguin... en fi, á no sé que 's deliquessin á certa cosa que alguns reverents están purgant l'unió de sa rectoria ó son estudi... Vaja, 'm sembla que si, que *tercerament* haurien de serveis de las donas condemnadas...

Ja m' allargaria ab explicacions si no fos llepissosa la cosa... En fi, ho deixo pera los *amateurs* de la Compañía de Jesús, qu' están en aquestos assumptos mes *al profundis* que jo.

Després de las referidas, existeix la corresponent pena pera lo gust del paladar, que serà la de una rabiosissima *fam* y set, segons lo sabi parer de sant Bonaventura, sant Tomás, Lluís de Granada y un milió més de *simils*.

Un altre *reclú d' autoritats* respectables per lo santescas, ho explican d' aquesta altra manera: la llengua, lo paladar y la gola haurán de sufrir ademés del foc y la neu los asquerosos gustos d' aquell fanch infernal que mastegarán, d' aquelles mil *inmundas* porquerías del sofre, lo quitrá y altres mil estranyes minerals que per aquells llochs espantosos se crien...

¡Ay Senyor! fortuna que 'ns queda la ventajá ais que no ostentem luxu de que podrém allá anar més ó menos vestits, solzament siga pera la decencia y pera guardarnos un xich del fret sempre que nos passarán per las *oygas* de *gel* ó se senti aquell tret tan *extraordinariíssim*, que diria 'l rector de Sallent.

Al menys aixís nos ho assegura la tantas voltas citada llumanera. Gracada que nos diu que «segons haja sigut la demasia per lo vestir, serà allí la falta de roba...»

¡Ay Deu meu! La exclamació que fa un sant teclach me veig obligat á lleysaria jo

ara: vosaltres, oh heretjes amichs (que per la heresia es que 'm sou simpátichs) que voleu dir ab irònic sonrisre als llabis «Jo vull anar al infern, porque com es ahont n' hi van més, hi deu haber més gatzara...» No sabéu pas lo que vos diheu, ¡ah! no ho sabéu pas. ¡Infelissos, si sapiguessen lo errats qu' aneu ab aquesta tan temeraria teorial...»

Jo ja ho veig; vosaltres plantejéu aquest argument: los dimonis s' escarrassan molt pera acaparar gent y senten un gran dolor y desespero al perdre un sol individu... y diéu trenteyte conseqüencia lògica: Al dimoni es dels molts companys de ahont li prové lo benestar...

Pero ¡ay! simpátichs lectors; sino abandonéu aquest círcul viciós en que lo dimoni vos té ficats, lo quia vos inclina sempre á recorrer á la lògica pera esclarrivos en qualsevol de las teologals qüestions, ja vos planyo, porque permaneixen perpétuament en l' error y ¡ay! que un dia aniréu á esser llenya d' aquellas flamaradas *sense flau* y *sense llum* com la teologia *carbonifera* ensenya...

¡Oh!... Feu, amichs lectors, com los que volen salvarse, com los que tenen ganas de veure á Deu, á la Verge y á son fill despalladets tots de mundanas robas, y vestits, si, de tota sa *gracia*; creguéu lo que dihen los sants y los seus súbdits corresponsals, per absurdo que siga, creguéuho, si, y tinguéu en compte que no imitaréu pas á cap burro ab aquesta conducta, puig que lo *sabi de entre 'ls sabís*, lo gran sant Agustí, causat ja de buscar la lògica en varias qüestions de fé per resultarli sempre treball inútil, acabá per adoptar aquella célebre resposta de «credo quia absurdum (ho crech, porque es absurd)» ab lo qual aná acceptant totas las noves proposicions que se li anaren presentant desde allavors.

Donchs com deyam, si senyors; allá al infern quants més son, més intensa es la pena... en tots sentits y principalment en lo del tacto. No 'n feu cap cas del dimoni, miréu lo que diu sant Tomás: *Ibi microrum societas, miseriam non minuet, sed angebit*... Y es aixís mateix, porque allá y á tot arreu, quanta més porqueria més *pudar*; quanta més bocas á bramar pitjor torment per las orelles y ¡oh! caríssims lectors, lo que encara es més espantós al pas que estrictament lògich, quanta més gent, més estrets, ¡ay! tremolém, ¡més estrets!...

Y vosaltres, los que vos estéu rient de mas formalissimas paraulas ¡sabéu com nos parlen los teclachs d' aquesta estretó! Donchs anéu á sentir al gran Pare (dels seus fills) sant Ligori.

«Aqueixa suma estretó causarà á 'n aquells desgraciats la pena terrible de la immobilitat y serà aquesta tan completa, que los réprobos de la mateixa manera que caurán á l' infern en lo dia del Judici així haurán de quedarse eternament sens poder cambiar de lloch, sens poderse bellar jamay y sens poder jamay moure un peu ni una ma tan solzament...»

Y qui sent aixó y 's fa cárrech de la espantosa expressió del Exodo «*Fiant immobilis quasitapis*» y no s' espatera ¡ah! caríssims germans, es precia... ¡qué vos diré jo! es precis solzament... que guardi un xich de sentit comú...»

Ara lo que si vos encarrego es que no retornéu al círcul viciós de que os he anat parlant y no vinguéu á plantejarvos qüestions sobre punts que vos assaltarán la memoria, puig podriam dirvos, por exemple:

Si tan apretats están ¡pera qué 's necessita aquell espés fum pera cegarlos!... ¡Per qué havia Deu de separar la llum del foc si al cap y la fi tampoch hi hagueren vist!... ¡Per qué 's revesteixen los dimonis de formas estranyas, quan tampoch han de poderlos veure!

¡Per qué necessitan los mateixos fer escandó! ab martells y produhir aquells horribles estròpits de qu' ens paria lo mateix Job! (25)

¡Com poden los dimonis entretenirse en punxar ab agulles encesos, quan ó no han de poderse moure absolutament ó no han de poderse ficar entre 'ls condemnats!... ¡Com!... Pero en fi, seria interminable la serie de preguntas que per aquest herètic estil podriau fervos... Mes creyème á mi deixenho correr que molts avants que vosaltres s' hi han ja tornat bojos volent averiguar aquestas veritats, ó pera ferme entendre millor, volent trobar la veritat en aquestas estupendas mentidas.

Feuho aixís ara, jo vos ho prego, y prepareu á observar igual conducta pera lo article vinent que també ha de resultar farsit ab un tal aplech de catòlicas guatlles, que vos juro, oh lectors caríssims, que n' habéu de tenir fins per lleparsen los unglots de las potas delanteras.

Suposo oh amichs lectors (y aixó 'm tranquilisa) que vos hauréu deixat convenuts en quant á lo que á las penas fisich-infernals se refereix.

Vensuda la primera dificultat crech que fàcilment lograré assaltar los murs de vostra incredulitat.

Pero ara ab lo qu' habém de parar compte es ab la perseverancia: demanéu á Deu aquest dó: jo per la meua part procuraré aseveraros una vegada més la veritat de la cosa, ab qual ultim acte quedaré descansat, rentantme las mans devant del Pare y Fill eterns si mos estorsos no han surtit l' efecte, puig qu' allavors aquestos no tindrian la culpa, que no jo.

Escoltéu donchs lo que y PER EXPERIENCIA PROPIA explica del infern la *docta* verge Santa Teresa de Jesús: «Un dia, diu, va concedirme 'l Señor la *ditxa* de posarme per un rato tota plegada dins del infern. Lo horrible de la cosa no es per explicar-se. Cap de las moltas y crudelissimas malalties que jo havia suferit en aquest mon podian tenir punt de comparació ab lo que vaig sufrir en aquell breu moment. Una irresistible fator, un trinxarme y emmenucarme, un desesperament sens intervals, un continuo estarme arrancant la

ánima que no puch ni sé com donarho á entender...»

Ja ho veyeu, caríssims germans, ja ho veyeu, ¡pobre vergel dich ¡pobre mara!

Derraméu ara ab mí, oh lectors, una llágrima de goig per lo qu' experimentá la santa al trobarre lliansada per Dau al profons del infern; un altre llágrima de pena per leuir un Deu tan poch compassiu y un altre de hipocresia pera veurer si podém enterriar aquell empedernit cor del Etern Pare; demostrantli lo terror que 'ns inspira aquella obra seva y aquell aplech de torments de la seva invenció.

(Segueix)

ELÉCTRICH

UN EXEMPLE

En la pau mes envejada
no viva un matrimoni;
sols un cop fou perturbada,
obligantme sixa vegada
á que d' ell vos crerai.

Suacelá, donchs, que cert dia
al ser l' hora de asper,
en la taula un plat hi havia
que set peixos contenia,
lo que á una torra va entrar.

Dixantme un, (ara es la bona)
se 'n crua-pren tres cas' hi ha,
quan saccelá l'argu vestuna
alló de "menjatel, dona,"
y de "no, menjatel tú."

Escarra notat no habian
dos contrarias opinions
y pe' un peix los 'n avencian;
ja al terreno 's dirigen
de las mes fortes question.

La muller, pera evitarlas,
proposava qu'on l'henca,
y ell 's empenya en arreglarlas
evitant que atropaquen las
lo peix aquell no 's perdien.

¿No saben com ho arreglaren?
com los dos no estabien lets
á degustar 's, se 'n menjaren
mitj cas' hu, y aixis quedaren,
mes que contents, satisfets.

Actualment, no poch polítics
se troban en aquest cas:
quants, tot y essent homs científics,
topan ab moments molt criticas
al donar segons quin pas...

Jo sé de molts que treballan
en defensa de igual cosa,
y al millor, si no 's barrián,
lo fil de sa amarat tallan
perque un mal paré s' hi oposa.

Aixis seguit, destrueixien
lo benestar d' un país,
quan si, al contrari, s' uneixen
y apoyo junts li oferixen
poder ferio 'l mes felis.

Paig, partint aquells objectes
que causan sa discorsió,
barrarán tots los defectes,
essent los homs predilectes
de la espanyola nació.

A. TOLA

Lo senyor Cánovas va dir l' altre dia, ve ferintse als periodistas de oposició, «aquestos que no tenint valor per manejar lo punyal agafan la ploma.»

No falta qui s' ha pres aixó com una ofensa al periodisme.

Fugin d' aquí, sants cristians. Be prou sab lo que 's fa en Cánovas.

Eil te una gran barinyo als periodistas, y com que 's vol be, los aconsella que fassin alló en que pugan pendre menos mal.

Y com ara manejan la ploma per qual-sevol futesa s' envia un home á presiri, los induheix á que fassin la propaganda de punyal com á menos perillosa.

No mes que 'ls periodistas som tan ingrats, que no 'ns dona la gana d' entredreho.

En Cánovas... ni 'ns lo mereixém.

.. ..

Allá va una nota de alguns dels fruys de felicitat que aquestos últims dias amencassan caure demunt la premsa, per los desitjos dels respectius sayons (¡ep, m' hi equivocat!) vull dir, fiscals.

Al *Mercantil Valenciano*, 8 anys y un dia de presiri, y 500 pessetas de multa.

Al *Litigo del Vallés*, 2,000 pessetas y los 8 anys y un dia.

Al *Porvenir*, altre volta 8 anys y un dia.

A la *Mosca Roja*, 16 anys y dos dias repartits entre 'l dibuixant y 'l director.

Al *Euskaldun-Legua* un mes y un dia de presió.

Los periódichs *Eco de San Sebastian*, *Los Dominicales*, *Alabardero* y *Debate*, han pagat 500 pessetas cada un en pochos dias.

Y molts altres han solert condempna, aixó sense contar un grupat de periodistas que son á la presó y un' altra colla á presiri.

Y diguentme ara vostés mateixos si no es mes exposat escriure que afanar rellojes ó agafar un punyal y anar á fer deixar los quartos al mitj de una carretera.

¿Prou li sobra la rahó á n' en Cánovas.

.. ..

Ha notat tothom, y molts fins se n' estrayan, qu' en lo discurs fet d' encárrech conservador que llegí D. Alfons al obrirse las Corts, no se anomenés ni una vegada la Fransa, essent vehina nostra, sent aixis que 's parlava fins de la Seca y la Meca y la Vail d' Andorra tocant á paissos estrangers.

¡Y quanta ignoscencia corre pe' l' mon!
¡Que no saben qu' en Cánovas sab de sobras que la corda may té de atomenarse en la casa del penjatl!

Donchs apliquin lo quènto.

.. ..

Terribles inundacions acaban de tenir lloch á Murcia, y ara ja no se sent res de que ningú parli de suscripciones per aliviar tanta desgracia.

Y 's comprén.

Molts del quartos recullits l' any setenta nou pe' l' mateix objecte s' han quedat enganxats per extremij de algunas butxacas brutes, y ara tothom deu pensar que per afatar lliadres val mes no donar cap quarto.

En lo qual no deixan de tenir molta rahó.

.. ..

Allá va una notícia que no te res d' espanyola. Es lo mes anti-patriótica que pugan imaginarse.

En una província del gran ducat de Oldemburg no s' ha cobrat contribució territorial en sis mesos porque 'l govern hino necessitava diners!!!

¡Reira de Deu! Lo patriotisme se 'm alevia.

No tenim vergonya 'ls espanyols si no declarém al moment la guerra á un govern que dona tan mals exemples.

.. ..

Un periódich de Castelló se queixa de que de cinch periódichs ilustrats que te de rebre cada setmana, en sis mesos ha rebut tres números.

¡Y donchs home, en las oficinas be tenen d' entretenirse fent algo!

No tot han de ser cigarros.

.. ..

Los fusionistas están molt cremats de las últimas eleccions, per sas ilegalitats.

Los conservadors diuhen als fusionistas que ara han pagat las ilegalitats comesas per ells l' any 81.

Y 'ls fusionistas contestan als conservadors que las pagarán totas plogadas quan tornin á ser poder.

De lo qual no resulta que las ilegalitats sempre son las mateixas governi, y vulga.

Aixó ja fa temps que ho sabiam; no mes hi ha la diferència de que ara ja ho van confessant los mateixos culpables.

Y aviat se n' alenquen.
Y es que la gracia de Deu... y la no vergonya arriban per tot.

.. ..

S' ha fet alfonsi un possibilista, anant-se al camp del afales esquerrá.

Aixo son enfermetats del venjrell.

.. ..

En pochos dias han descarrilat varios trens habenthi algunas desgracias.

Los homs polítics continúan cobrant bons sous per aconsellar las empresas.

Las conseqüencias de aquestas duas rahons las trobaran al cementiri.

.. ..

Un periódich que sembla ben enterst y veu la llum pública prop del lloch ahont va ocorre la mort del capitá Mangado, escriu lo següent:

«La muerte del desventurado Mangado es comentada de muy distintas maneras por adversarios y por amigos. Unos y otros creen que el infeliz ha sido victima de una infame traicion y de una inicua alevosia. No sus amigos políticos, no; sus mismos enemigos reconocen que él no se habria atrevido á penetrar en España, sin que con engaños se le hubiese atraído al lazo arteramente tendido.»

M' hi jugaria una orella de conservador que si la premsa no gosés de la *libertat* canovera sabria tothom uns fetes que repugnarian á tota persona de una mica de honrades y sentiments humanitaris.

Pero ara... paciència y rosegar l'os.
¡Si á lo menys sapiguéssim aprofitarnos
lo dia de la collita!

.. ..

Un períodich mestís diu que cauhen to-
tas las restauracions polítiques que no res-
tauran també la religió.

Donchs que la restaurin com á unas bo-
tinas.

Que li posin mitjas solas y talons.

Que be prou que ho necessita.

.. ..

En Romero Robledo es l' home salat per
excelencia (no dich altra cosa per estol-
viar feyna al fiscal).

Lo governador de Madrid posa una mul-
ta de 500 pessetas á un períodich.

Aquest recorre al ministre de la Gover-
nació, y... ¡natural! lo ministre diu que li
està bé.

Tot això no te res de particular.

Lo salat del cas es qu' en la real ordre
en que 's confirma la multa hi ha un *con-
siderant* que diu que la ley de impremta
actual ha derogat todas las demés lleys y
disposicions especials relatives á la im-
premta, y en un altre *considerant* se diu
que l'article 22 de la ley provincial es
aplicable á la premta.

A n' aquí es segur que pingü hi veurá
la il·lógica, pero 'l ministre hi ha vist la
multa.

¡Ajaja, que per tenir tanta *ministerialitis*
se necessita sor... conservador.

.. ..

Cinch obrers paperers de la Riba 'ns es-
criuhem participantnos que una autoritat
de Vilavert los ha dit que la *benemèrita*
senia ganà ú ordre de posarlos ma com
á agitadors socialistas.

Això no 'ns estranya gens.

Avuy en dia lo gobera se preocupa molt
mes de las persecucions polítiques que dels
ladregots.

Es l' instint de conservació... conser-
vadora.

.. ..

En las Corts s' ha comensat á rompre 'l
toch *parlamentari*.

Escollém á cada un dels polítichs, y
veurém com se proposan *ternos felissos*.

Y recordém lo que feyan quan manavan,
y trobarém que tots son uns:

Predicar conciencia, vendre vinagro....
y menjar del pressupost.

Tal es la política d' Espanya.

MAL TEMPS

La Providencia ja sab be ab qui se las
heu, tractantse de sos defensors.

Nostres llegidors esperan sens dubte te-
nir noticia de com va anar la manifestació
pelegrinera de Vilanova y Geltrú y alguns
pobles del voltant que tenien de anar á
menjar el autais espiritual de la Mare de

Deu del Vinyet, prop de Sitges. Donchs es-
collin, y s' enterarán del celestial mico ab
que Deu Son Senyor va obsequiarlos.

A las sis del matí era la hora destinada
per comensar la funció. Mitja hora avans
lo corral ja estava ple de ovel·las, y la igle-
sia semblava la Boqueria á la hora de las
pressas, sens que hi faltés ni la farum de
peix passat, alls y seba y bacallá descom-
post, qual fator se produhia per la *netedat*
de mes de quatre solanas, fregantse ab
certas llantias de algunas faldillas de de-
vota farina.

Quan lo remat se disposava á respirar
l' ayre lliure, Deu fa plorar als angelets,
ab tanta abundancia, que las canals raja-
van ab horrorós espatechs, va barrejarshi
una pedregada que Deu n' *hi dó*, y ab cada
llampech y tro que 's caragolava per l'es-
pay queyan desmayadas tres beyatas á cada
bras de capellá, beyata que si era jove y
maca lo respectiu reverent l' agatava ben
fort y per bon puesto, ó del contrari anava
per terra.... si no s' espavilava á des-
desmayarse pe 'l camí. Vella va haverhi
que si no s' aixoca sola encara estaria ara
per terra.

Lo remat de Cubelles, que ja havia sor-
tit de son corral, arplegá la tempestat
pe 'l camí, y no cal dir del modo que van
divertirse tomant la pluja y la pedra, que
semblava que 'ls nuvols cantessin lo *Rubi
el inferno*. Sort van tenir de una ermita
que hi ha á un quart d' hora de Vilanova,
ahont van ficarse pelegrins y reverents,
produhint tanta aglomeració de llana,
que mes de quatre van suar la gota grossa
y la petita ab los *tactos* á que van veures
obligats.

A las nou va acabar la tempestat y á las
deu va sortir lo sol. Pero llavors ja se
havia aigualit la festa, y sobre tot molta
part de la pelegrinació ja s' havia desde-
junat *menjant de carn* mentres que altres,
ageguts pe 'ls banchs, no habian fet mas
que *tocar fusta*.

¡Alabat siga Tretze! La funció sospesa
se anuncia per lo próxim dinmenje, *si el
tiempo lo permite*, y *presidirá la plaza la
autoridad competente*.

Ja tindrem ocasió de veure lo que 'n
digui de la *corrida* lo nostre revistero.

.. ..

Al Vendrell també va haverhi lo seu
conato de pelegrinació.

Lo diumenje van sortir á pasturar las
hicas de la Maria ab uns quants rabatlans
enfaldillats y 'l dilluns tenian de pelegrin-
ejar fins á fer pa y trago per l'ánima.

Pero també se 'ls va aigualir la festa, y
per mes probar la protecció divina, men-
tres s' estavan resant á la iglesia va cau-
re un llamp al campanar que va donar un
esglay mayúscul á totas las devotas, algu-
nas de las quals per poch van á sopar ab
sant Pero del susto.

¡Quan dich que la Providencia sabab qui
tracta quan se comunica ab los seus!

.. ..

A Figueras també se 'ls va aigualir la
festa de la llana.

Tenian de pelegrinjar per demanar á
la Providencia que salvés las collitas del
Ampurdá, y 'ls ho va destorbar una tem-
pestat que per poch no deixa pedra sobre
peu ni arbre que s' aguanti.

¡Volen mes desgracias juntas per la
font llanuda!

Pero no lingua por que 's esmenia.

Están fets, no ja s' proba de ximpe, pero
á proba de ximpe.

Y com això de creure la rahó natural fa
heretje...

No ho poden resistir.

.. ..

A Palafrugell va aygualirse la festa lle-
nera quan ja eran pe 'l camí dels ardors
bélichs pelegrinayres, venint molt be la
mullera per uns quants reverents que ja
estavan molt escalfats ab trobarse entre
mitj de tant de bestia esquat.

Sembla que si la Providencia no 'ls re-
fresca pe 'l camí, algú se 'n haguera em-
portat las *encarregadas* dels ardors de mes
de quatre pastors del remat.

Y luego surten las conseqüencias.

Avans del any.

EPIGRAMAS

Lo rector mossen Sevó
quan no te res mes que fe,
segons m' ha dit donya Pena,
entreté á sa majordona
jugant ab lo sal-passe.

La Maria á n' el Vicens
diu que no 'l pot veure gen-
tant, que pariant d' ell, si pot
dir:—Vaja d' aquest xicot
ja n' estich fins á las dents.

La Roseta cada dia
porta pe á casa 'n Badia,
Y 'n Pau, que 's xicot de guasa,
l' hi diu, quan veu qu' ella passa:
—Roseta, pel pa 't voldria.

Lo xicot gran de 'n Sevó
que no mes fa que diabluras,
va dilucidar criaturas,
l' altre dia en un pepé,
Y tot fent deu mil posturas
á la Pepa 'l va encenyá,
y ella freda contesta:
—No 'n sala fer de criaturas.

En Roch Brunet cada dia
don' disgustos á sa esposa,
y ella diu:—Jo 'l deixara
perque veig que l' hi faig nosa.—
Y respongué la Tomasa,
que per tots es bona dona:
—No... la dona quan se crea
ja sab qu' ha d' aguantar l' home.

Sis Brnos

XARADA

Una lletra tinc per tres,
la primera es animal,
la segona numeral.
A veure si acortas qu' es
fent la quarta de total.

Hoon Narbat

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

Genocidio:—Set y nou setze.

Xarada:—Ta-rra-go-na.